

tvořivou buňku společenskou a společnost, nadosobní celek, jako součástku duše lidské.

Tento názorový dynamismus vede k dramatickému umění povytce, jež chce být orgánem spásy světa. Zrodilo se v době, kdy na všech obzorech hoří revoluce, jež rozkládá starý svět a tvoří nové hodnoty. Tato doba, v níž je pud kolektivní konstruktivnosti, volá po zjevení smyslu nového života v novém mýtu, v němž by byla syntéza všech dnes ještě odstředivých světových sil. To, co sociální básník formuje, je žhavá, vybuchující látka. Jeho básně jsou dramata nových sil, jež našly střed. Proto jsou tak strohé, nemelodické, šedivé a tvrdé. Jsou výbuchem stlačených sil. Ve volném verši nového básníka duje víchř světových energií.

(Host II, str. 22–31, září 1922)

Jiří Wolker: DEVĚTSIL

*Já mám sílu, ty máš sílu,
sdružíme se v Devětsilu,
a tam ty a já a my
budem dělat programy.*

(Sršatec II, č. 48, 12. října 1922)